

Koninginnedag in sporthal

Simone, René en Fred, drie redacteurs van de IJopener, bezoeken op een zonnige zondagmiddag de vlooiemarkt in Sporthal Zeeburg. Allemaal dezelfde knopen in één grote doos, T-shirts in plastic, speldjes uit de jaren 60, afgedragen kleding, kunstvoorwerpen uit Afrika: alles kun je hier vinden. René doet verslag.

tekst: René Arnoldi
foto's: Fred Vermorken

De entree is drie euro. Op de vele reclameborden in Zeeburg wordt dit niet vermeld. Ik vertel de mevrouw aan een geïmproviseerde kassa dat wij een sfeerverslag willen maken. Daarop verschijnt een man in een leren jasje, de organisator. Hij denkt aanvankelijk dat wij van een instantie zijn. Gelukkig heb ik mijn visitekaartje van de IJopener bij me, dus we kunnen doorlopen. We zijn koud binnen of er wordt een mededeling omgeroepen: dat er mensen van de buurtkrant zijn en dat als iemand niet op de foto wilt, dat beslist niet hoeft. De hele sporthal staat propvol met stands. Er zijn ook heel veel bezoekers. Ze dolen wat rond, zijn op zoek naar iets speciaals of zitten in de troosteloze kantine. Troosteloos, omdat er alleen een koffieautomaat staat en er géén bediening is. Het stadsdeel zoekt al sinds tijden naar een uitbater.

De standhouders praten voornamelijk met elkaar. Het valt me op dat, in tegenstelling tot op een échte markt, niemand reclame maakt voor zijn spullen. Veel standhouders halen hun inleggeld, 25 euro, er dan ook niet uit. De standhouders hebben in ieder geval mooie verhalen. Wanneer ik een simpele vraag stel, krijg ik vaak het hele levensverhaal te horen. Sommige standhouders hebben de boel netjes uitgesteld, anderen hebben alles ongesorteerd op een grote stapel gegooid. De meeste standhouders hebben hun spullen uit hun huisraad of uit die van anderen. Ook zijn er enkele semi-professionele opkopers actief. Behalve op de tafels liggen er ook op de grond allerlei spullen. Terwijl Fred een verdwaald kind naar zijn ouders terugbrengt, zegt Simone: 'Het is net Koninginnedag, maar dan in de sporthal.' Maar dan zonder muziek, bedorven vlees, evenementenbier en met een dak erboven.

Louis Davids

Een man biedt allerlei spullen uit eigen huisraad aan. Ik vraag of al dat Delfts blauw echt is. 'Natuurlijk', antwoordt hij wat beledigd. Behalve op de stokoude speldjes valt mijn oog op het stokoude grammofonplaatje 'De voetbalmatch' van Louis Davids. 'Die moet u op Marktplaats aanbieden en verkopen aan de hoogste bidder', zeg ik. Hij vindt het allemaal wel best zo. Hij heeft ook een grote uilenverzameling. 'Van mijn dochter'. Simone koopt een uiltje van hem en hij lacht voor het eerst.

Geen huisdieren

Een echtpaar uit Almere staat al jaren op vlooiemarkten. Enkele jaren geleden hebben ze de collectie van een overleden zoon van vrienden erbij gekregen. Het gaat vooral om Afrikaanse kunstwerken. In deze hal mag hun hond niet mee. 'Dat kan ook niet meer, want hij is dood.' 'We halen altijd de kraamkosten eruit,' zegt de man terwijl Simone een dingetje bij hem koopt.

Zwerfkatten

Een goedlachse dame zit hier met haar halve huisraad voor haar plezier. Ze doet het namelijk voor een goed doel. Al het geld gaat naar de stichting SAZ, een stichting die zwerfkatten opvangt. Omdat ik zelf katten heb, ben ik een hele tijd met haar in gesprek. Even later schuift ook een vriendin van de mevrouw met de stapel afgedragen kleding aan. Zij kent iemand die wel 35 zwerfkatten heeft ondergebracht. Simone koopt, geloof ik, ook iets bij de zwerfkattenmevrouw, al weet ik dat niet zeker meer.

Ringen

Een dame biedt als belangrijkste koopwaar mooie ringen aan. 'Geërfd van een oude man.' Ze biedt ook andere spullen aan. Zo probeert een mevrouw af te dingen op een peignoir die slechts vier euro kost. Mevrouw heeft er eigenlijk helemaal geen zin in om hier te staan. Haar man heeft Parkinson en daarom is Marktplaats, waarbij je mensen thuis moet ontvangen, ook geen optie. Haar dochter wil haar ook niet helpen. 'Misschien komt dat later wel,' zegt Simone. Dat denk ik niet, want dochterlief blijkt al 48 te zijn. Ze klaagt dat ze met haar stand in een uithoek zit en er nooit haar inleg terugverdient. Simone koopt een geneeskrachtige ring van haar voor achttien euro. 'Mijn eerste verkochte ring,' glundert ze. Ook de peignoir is verkocht, dus ze heeft haar inleg er een keer uit.

Parkeerplaats

'Ik ben bekaft' zegt een mevrouw, Op haar tafel ligt een grote stapel ongevouwen, afgedragen kleding op een hoop. 'Maar u bent pas om tien uur begonnen,' zeg ik om half twee. Ze was er al om zeven uur, want anders kon ze haar auto niet kwijt. Tot tien uur is het dan wel gezellig met de andere standhouders, even bakkie doen en zo, maar het schiet niet op. 'Ik doe dit in ieder geval nooit meer'. Ze wil beslist niet op de foto. ◀

Ook de peignoir is verkocht, dus ze heeft haar inleg er een keer uit.

